13 Απριλίου 2017

Η ελπίδα των «παίδων του Κυρίου» στη διάβαση της «ερήμου» (Μητροπολίτης Μπουένος Άιρες και πάσης Αργεντινής, Σιλουανός)

/ Πεμπτουσία

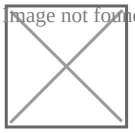

«Ἰδοὺ ὁ παῖς μου, ὃν ᾑρέτισα, ὁ ἀγαπητός μου, εἰς ὃν εὐδόκησεν ἡ ψυχή μου·
θήσω τὸ πνεῦμά μου ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ κρίσιν τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγελεῖ·
οὐκ ἐρίσει οὐδὲ κραυγάσει, οὐδὲ ἀκούσει τις ἐν ταῖς πλατείαις τὴν φωνήν αὐτοῦ.
κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει,
ἕως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νῖκος τὴν κρίσιν καὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσι»
(Ματ. ιβ’ 18-21)

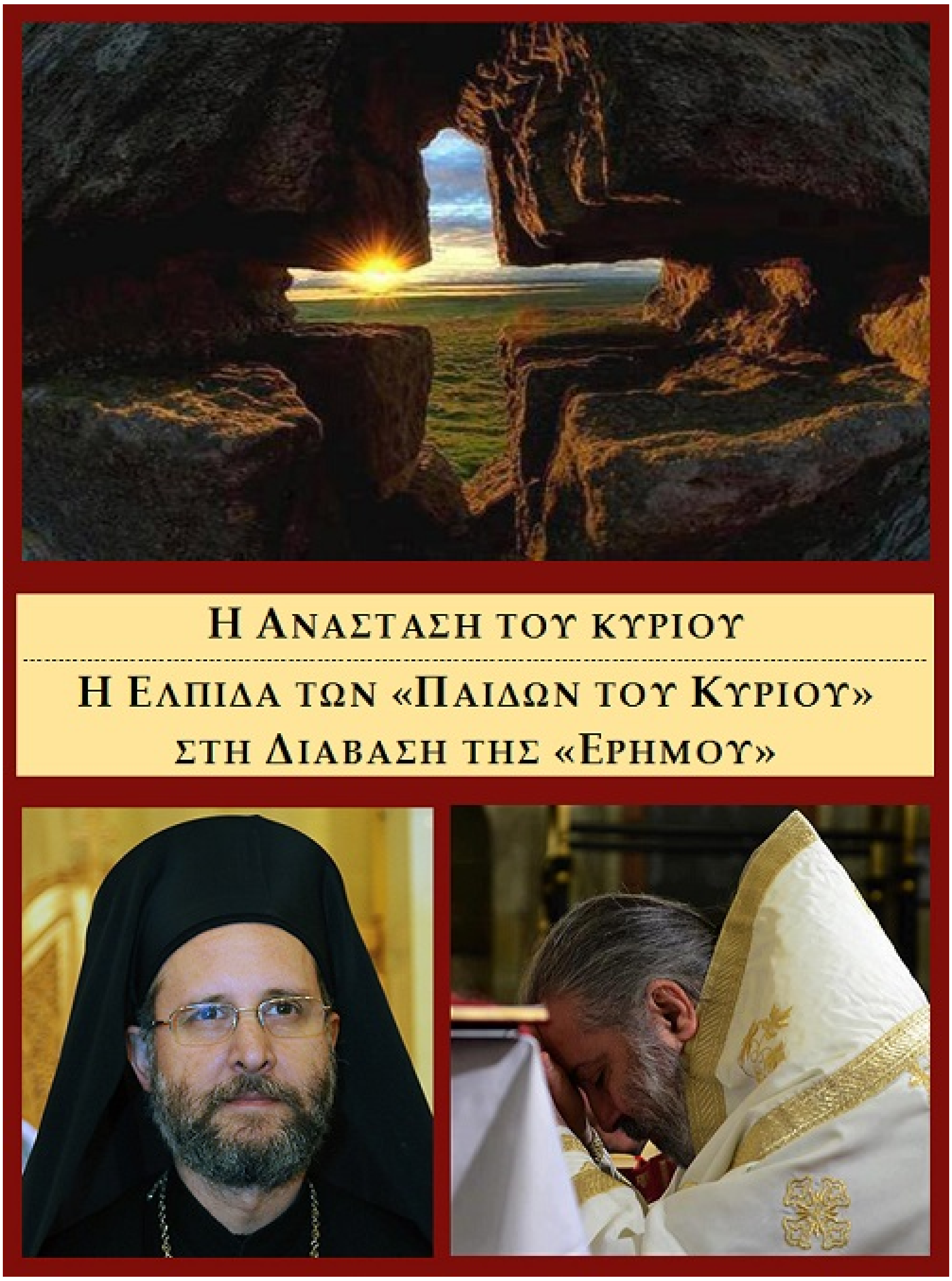

Αυτή η προφητεία συνοψίζει τη ζωή του «δούλου» τον οποίο ο Θεός «επέλεξε» και στον οποίο «ευδοκεί η ψυχή Του», που είναι το σκεύος εκλογής του «Πνεύματός του», ο Λόγος του στα «έθνη», που τους φανερώνει την αγάπη Του και το Θέλημά Του, η κατ’ εξοχήν Εικόνα της πιστότητας μέχρι τέλους, με άκρα ταπείνωση και πλήρη εγκατάλειψη ενόψει της επίτευξης της υπέροχης πρόνοιας του Θεού, για να «απαγγείλει την κρίση» σε όλους. Αυτός ο «δούλος» για τον οποίο μίλησε ο Ησαΐας (Δβ’ 1-4) δεν είναι άλλος από τον Ιησού. Ο Κύριος, μέσα απ´ αυτή την πρόνοια, οδηγεί τον άνθρωπο που εγκατέλειψε τη δικαιοσύνη του Θεού, -έχοντας καταστεί επιρρεπής στην αμαρτία, αποξενωμένος από το Θεό και απογυμνωμένος από την αυθεντική ανθρωπιά του-, τον οδηγεί μέχρι να βρει την αξιοπρέπεια την οποία ο Θεός του την χαρίζει, όχι μόνο επειδή αυτός είναι αντικείμενο της αγάπης Του και

της ευδοκίας Του, αλλά και εξαιτίας της ομορφιάς της αρετής την οποία απέκτησε ως πλάσμα Του. Αυτή είναι η δικαιοσύνη-κρίση-αξιοπρέπεια που φανερώθηκε στον Σταυρό του Γολγοθά, σφραγίστηκε από τον λίθο που έχει αποκυλιστεί από τη θύρα του μνημείου, και προσφέρεται πάντοτε στον αμετανόητο και τραυματισμένο κόσμο για να την επανακτήσει.

Σήμερα, οι «δούλοι Κυρίου» οι οποίοι βρίσκονται μέσα στην «κάμινον τοῦ πυρός» και έχουν αναθέσει την «ελπίδα τους στο όνομά Του», διασχίζουν την «έρημο», δηλαδή την περίοδο που διανύει ο κάθε «δούλος» με αφετηρία τη στιγμή που έχει θέσει τον εαυτό του κάτω από αυτήν την πρόνοια μέχρι την πλούσια καρποφορία της ελπίδας στη ζωή του. Οι ίδιοι ακολουθούν το δρόμο που εγκαινίασε αυτός ο «εκλεκτός Δούλος» ενώ βρίσκονται «ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ᾽ οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ᾽ οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ᾽ οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ᾽ οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου ᾽Ιησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες», έχοντας αυτό το θησαυρό «ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ» , ούτως ώστε «ἡ ζωὴ τοῦ ᾽Ιησοῦ ἐν τῷ σώματι αὐτῶν φανερωθῇ» (Β’ Κορ. δ’ 8-10, 7, 11). Αυτοί οι «δούλοι» ενισχύουν τους άλλους με το φως της πίστεώς τους συνάμα με την καρδιακή δοξολογία τους στον Θεό· και αντί να αποτελέσουν όνειδος του κόσμου, έχουν γίνει φάρος μιας ζωντανής και αιώνιας ελπίδας μέσα σε έναν κόσμο που αδυνατεί να αποθέσει την «ελπίδα στο όνομά Του».

Διασχίζοντας με την σειρά μας την «έρημο» για να γιορτάσουμε το μυστικό Πάσχα, η Εκκλησία της Αντιοχείας δεν μπορεί παρά μόνο να συνεχίσει να εισδύει σ’ αυτό το μυστήριο διαμέσου του προσώπου ενός από τους «δούλους» της, ο οποίος «οὐκ ἐρίζει οὐδὲ κραυγάζει, οὐδὲ ἀκούει τις ἐν ταῖς πλατείαις τὴν φωνήν αὐτοῦ», του Μητροπολίτη Χαλεπίου Παύλου. Αυτός, συνεχίζοντας τη «μοναδική εκκλησιαστική αποστολή» του, και ενδεδυμένος με τη χάρη της αρχιεροσύνης, δεν παύει να προσεύχεται για να βρίσκουν παρηγοριά όσοι, σαν κι εκείνον, έχουν αποθέσει την «ελπίδα τους στο όνομα» του Κυρίου, αλλά και εύχεται για να μπορέσουν να αναθέσουν «την ελπίδα στο όνομά Του» όσοι αγνοούν αυτό το όνομα ή το πολεμούν.

Σ’ αυτήν την περίοδο κατά την οποία «κυοφορείται» η ελπίδα μας, αντλούμε δύναμη και έμπνευση καθώς αναφωνούμε μετ’ αλλήλων τον ύμνο της ελπίδας «των παίδων του Κυρίου»· «Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη!».

Ο Μπουένος Άιρες και Πάσης Αργεντινής«
+ Σιλουανός